מנין לעשות שאר הבא ממנו בו'. ואם מאמר מה לשאר הבא

אמו מותרת ועוד למאן דאמר שריפה חמורה מה לשאר הבא ממנה

שכן אמה בשריפה תאמר בהא שאמו בסקילה וי"ל דכיון דיליף מאי

דכתיב בהדיא גבי האי כאלו כתיב גבי

האי לא שייך לאקשויי מידי:

אמך היא. בפ' ד' מיתות (לעיל

אתה מחייבו וכו' ותרתי ש"מ:

איבא למיפרך מה להיא כו'. אין

ולכן למדין ומשיבין:

מאמר קרא אשת בנך היא. וא״ת

אסורה אף היא דודתה אסורה וי"ל

דלא שייך לאקשויי אלא מחייבי מיתות

ב"ד דלענין מיתה נאמרה גזרה שוה:

דף נד.) דרשינן משום אמו

הג"ש מופנה משני לדדין

אכתי אי מה הוא דודתו

אמר

ממנה שכן אם אמה אסורה תאמר בשאר הבא ממנו דאם

ו. עֶרְוַת בָּת בִּנְךּ אוֹ בַת בַּתְּךָ לֹא תְנֵלֶה עֶרְוָתָן כִּי ערותף הנה:

תגלה את בת בנה ואת בָּת בִּתָּה לֹא תִקַּח לְגַלּוֹת עָרְוָתָה שַׁאֲרָה הַנָּה וִּמָּה ויקרא יח יז זייא. 3. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אִשָּׁה וְאֶת אִמָּה וִמָּה הִוא בָּאֵשׁ יִשְׂרְפוּ אֹתוֹ וְאֶתְהֶן וְלֹא תִהְיֶה זִּמְּה בְּתוֹכְכֶם: ויקרא כ יד בְּתוֹכְכֶם: בְּתוּכְבֶם: ויקרא כּיד 4. עָרְוַת אָבִיךּ וְעָרְוַת אִמְּךְ לֹא תְנֵלֵה אִמְּרְ הִוֹא לֹא תְנֵלֶה עָרְוְתָה: ויקרא יח ז

ויקרא יח י

 לעיל נא. לקמן עו. פז: חגיגה יא: יבמוח ג. כרימוח ה., 3) [לעיל (ג.],
 ג) [יבמוח עח: כ"ק כה: שבועות לא. ובחים מנחות סב. קז. חולין קכ: נדה מג :ז. ד) ולפנינו רבאז. ה) [ויקרא יחן, ו) [עס], 1) [ע"א], ה) [ל"ל אשר], ע) גי' רש"ל ולאוהרה,
י) בס"א: ואיסורן,
בס"א: האמורה, ל) [ל"ל תניא], מ) שייך לדף

מוסף רש"י

הנה אחיא אורא לאיסורא, שבתו מאשתו וכן בת בתו ובת בנו ילפא מערות אשה ובתה לא מערות חשה ובתה נח תגלה, והרי בתו מאשתו בכלל בת אשתו, אבל בתו מאטסתו לא משתמעא, דכמיב ערות אשה, ולשון אישות דעל ידי קידושין משמע. וגלי רחמנא בבת כמו רכם בני תחוטסו בהמי קרל ערות במ בנך או במ במיב, והכא לשון אישות לא כמיב, ואכמי במו לא כתיב הכא, וילפינן בג"ש כתיב הכא בקרא דאטוסה כי הכא בקרא דאטוסה כי ערותך הנה וכמיב בקרא אמרינא דאישות שארה סנה. מה המם בתו כבת יבמות ג. וכעי"ז חגיגה יא ולעיל נא.). אתיא זמה זמה. לשריפה, כתיב הכל נכתו מלשתו זמה היל וכתיב בשריפה זמה היא באש ישרפו, מה להלן שריפה אף כאן שריפה, ובתו מאנוסתו הא ילפינן מהנה הנה מבת אשתו (יבמות ג. וכעי"ז לעיל שם) מאחר שלמדת אנוסה מנשואה, ובנשואה כתיב זמה היא כמה דכתיב באנוסה דמי. וחזור ולמוד במטשה דנה, זמות דנמד בה שריפה מאיש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא מת מעם ומת מתם ותם הים בלט יטרפו לותו ולאמן (חגיגה יא:). בין למאן דאמר דון מינה כוי. פלוגתל דר' לויעור ור' יהוטע בהעור והרוטב ומינה. כל דבר שאתה למד מחבירו בגזירה שוה או בהיקש, הוי למד ממנו בכל לכליו (זבחים צא: וכעי"ז לא. וחולין קכ:)**. דון מינה** ואוקי באתרה. למאי דלריכי גמרינן, למאי דלא לריכינן מוקמינן באתרא (יבמות שם) כלומר לאחר שלמדו משם והבאתו לכאן העמידהו כאן בתורת שאר לבכרים המפורשים בו (שבועות לא.) מה שהדבר לריך ללמוד מחבירו שלין יכול ללמוד מגופו, ילמד מחבירו ולשאר דברים שאתה יכול ללמוד מגופו

העמידהו על מקומו (זבחים צא: וכעי"ז חולין קכ:).

אמר אביי. האי זכרים ונקבות עליו ועל אשתו קאמר והכי קאמר מניין לעשות שאר הבא ממנו דהיינו בתו ובת בנו ובת בתו מאנוסתו דלאו בכלל אשה ובתה דקרא נינהו דהתם באשתו ע"י קידושין קאמר דדרשינן לה ביבמות [15] מקראי דרבה די רמי כתיב ערות בת בנך או בת בתך וגו'ף) הא בת בנה ובת בתה

שלא ילדה ממך גלה וכחיבי ערות אשה ובתה לא תגלה משמע בין שילדתו לך בין שילדתו לחיש חחר לח קשיח כחן באנוסין כאן בנישואין אם אנוסתך או מפותה לך היא אי אתה מוזהר על בתה אלא אם כן ממך היא ואם אשתך היא אתה מוחהר אף על בת שילדה לאיש אחר: כשאר הבא ממנה. כבת אשתו ובת בתה ובת בנה דרבינן להו לעילי בגזירה שוה: והא בשאר דידיה לא כתיב ומה. דמהאי קרא נפקא לן בת בתו ובת בנו מאנוסתו ערות בת בנך או בת בתך כדפרישית לעיל ובתו לקמן [עו.] יליף לה ובההוא קרא זמה לא כתיב: אמיא הנה הנה אמיא ומה ומה. מעיקרא מייתינן לה בהנה הנה והדר בזמה זמה כתיב הכא (ויקרא יח) כי ערותך הנה וכתיב בשאר אשתו (שם) שארה הנה מה להלן זמה עמו אף כאן זמה עמו ובתר דאייתינן זמה לשאר דידיה ילפינן בה שריפה בזמה זמה נאמר כאן (שם) זמה ונאמר להלן בשריפה (שם כ) זמה מה להלן שריפה אף כאן שריפה: אילימא בת בנה ובת בתה. שהן דורות תחתונים ואחרונים כלמעלה כלומר כבתה שהיא קדמה והיינו עליונה: למעלה כלמטה היא. שהאבות לעולם עליונים נקראו שהן קדמו: השתא אינהו לא כתיבן. אם חמיו ואם חמותו לאזהרתן ולעונשן לא כתיבא: זמה דידהו כתיבח. בתמיה דהחמר נחמר

אמר אביי הכי קאמר מנין לעשות שאר הבא ממנו כשאר הבא ממנה נאמר כאן . זמה ונאמר להלן זמה וכו' והא בשאר דידיה לא כתיבא ביה זמה שאמר רבא אמר לי רב יצחק בר אבודימי אתיא יהנה ַ יהנה אתיא זמה זמה אמר מר מנין לעשות לממה כלמעלה מאי לממה כלמעלה אילימא בת בנה ובת בתה כבתה בהדי הדדי קאתיין אלא אם חמיו ואם חמותו כחמותו האי לממה כלמעלה למעלה כלממה הואי תני למעלה כלממה אי הכי נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה ומה השתא

אינהי לא כתיבה זמה דידהו כתיבא אמר אביי הכי קאמר מנין לעשות שְלשה דורות למעלה כשלשה דורות למטה נאמר למטה זמה ונאמר למעלה זמה מה לממה שלשה דורות אף למעלה שלשה דורות ומה בעונש עשה למטה כלמעלה אף באזהרה נמי עשה למעלה כלמטה רב אשי אמר לעולם כדקתני ומאי למטה למטה באיסור אי מה היא אם אמר אביי אמר קרא יאמר מסורה יאמר אביי אמר קרא יאמך היא משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אם אמו רבא אמר בִין למאן דאָמר 🌣 דון מינה ומינה ובין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה לא אתיא למ"ד דון מינה ומינה מה היא אם אמה אסורה אף הוא נמי אם אמו אסורה ומינה מה היא בשריפה אף הוא נמי בשריפה למ"ד שריפה חמורה איכא למיפרך מה להיא שכן אמה בשריפה תאמר בהוא שאמו בסקילה ועוד אמו בסקילה אם אמו בשריפה ועוד מה היא לא חלקת בה בין אמה לאם אמה אף הוא נמי לא תחלוק בו בין אמו לאם אמו ולמ"ד סקילה חמורה מהאי קושיא לא נידונה ולמ"ר דון מינה ואוקי באתרה מה היא אם אמה אחורה אף הוא נמי אם אמו אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבשריפה אבל הכא בסקילה כדאשכחן באמו למ"ד שריפה חמורה איכא למיפרך

כאן זמה : **הכי קאמר.** לעולם אאם חמיו ואאם חמותו מהדר ובהאי דד נקטיה לדרשה דידיה : **מנין לעשוח.** למעלה מאשתו שלשה דורות לאיסור דהיינו אם חמיו שהוא דור שלישי לאשתו וכן אם חמותו: כשלשה דורום למטה. כמו שמלינו שהוחר ונענש למטה הימנה שלשה דורות דהיינו בת בתה וכן בת בנה: נאמר למטה זמה. שארה הנה זמה היא ושם יחן: ונאמר למעלה זמה. דכתיב (שם כ) כיח) יקח את אשה ואת אמה זמה היא: מה למטה שלשה דורום אף למעלה שלשה דורום. אתרבו בדינא דקרא. הרי למדנו לעונש ועדיין אזהרה לא שמענו בהם דהא זמה למעלה גבי עונש כחיב. והדר יליף מסקנא דברייתא מה בעונש עשה למטה בחה ובת בתה ובת בנה כלמעלה בחמותו דהא רבינן להו לעיל [ע"א] שריפה אף באזהרה עשה למעלה חמותו ואם חמותו ואם חמיו שלא נאמר בהן אזהרה כלמטה כבתה ובת בתה ובת בנה הרי למדנו לעונש מאוהרה^ש ולישנא דברייתא הכי קאמר מנין לעשות למעלה מאשתו כלמטה מאשתו לענין שלשה דורות נאמר למעלה מאשתו זמה ונאמר למטה מאשתו זמה ועשה הכחוב למטה כלמעלה בת בתה כבתה אף למעלה מאשתו עשה למעלה כלמטה עשה אם חמותו כחמותו. הרי למדנום לעונש ללמדם לאזהרה שאף חמותו עצמה לא נאמר באזהרה מה בעונש למעה כלמעלה רבינן שאר של מעה הימנה לשריפה כשאר של מעלה ממנה אף באזהרה עשה שאר של מעלה הימנה כשאר של מטה הימנה. ואט"ג דברייתא איפכא חני אביי מפיך: רב אשי אמר לעולם כדקחני. דלא תלטריך לאפוכה ולמתני מה להלן למטה כלמעלה אף כאן למעלה כלמטה אלא אף כאן למטה כלמעלה ומאי למטה דקאמר למטה באיסור. איסור הקל קרי למטה והחמור קרי למעלה והכי קאמר מנין לעשות אם חמיו ואם חמוחו שהן רחוקות ואסורין"י למטה כחמותו שהיא קרובה ואיסורה עליון וחמור נאמר כאן זמה [כו"]. ורב אשי לא קשיא ליה הא דקשיא לן לעיל השתם אינהו לא כתיבי זמה דידהו כתיבי דהאי נאמר כאן זמה לאו עלייהו קאי אלא הכי נקט למילתיה נאמר כאן בחמותו זמה וואמר להלן בבת אשתו זמה מה להלן למטה באיסור כלמעלה באיסור חייב הכתוב על בת בתה ובת בנה כבתה אף כאן נעשה אם חמיו ואם חמותו כחמותו והיינו למטה באיסור כלמעלה באיסור. וסיפא דהדר תני מה כאן למטה כלמעלה אף להלן למעלה כלמטה רב אשי כאביי מפרש לה למילף אזהרה בחמותו ואם חמותו ואם חמיו והכי קאמר ומה כאן בעונש רבינן בגזרה שוה שאר של מטה הימנה כשאר של מעלה הימנה לשריפה אף באזהרה החמורה? בשאר של מטה נרבה שאר של מעלה מאשמו חמותו ואם חמותו כשאר של מטה באזהרה: אי. כיון דאמרת מניין לעשות שאר הבא הימנו כשאר הבא הימנה נימא מה היא אם אמה אסורה לו אף הוא אם אמו אסורה לו משום ערוה ואנן גבי שניות מדברי סופרים ⁰חנן לה ביבמות בפרק כילד (דף כה): **אמך היא.** מיעוטא הוא: רבה אמר. לא מבעי ליה קרא למעוטי דלא מיסק אדעמין לאחויי הא בגזירה שוה דבין למאן דאמר בכל גזירות שוות שבתורה דון מינה ומינה בין למאן דאמר וכו' לא אחיא שפיר כדמפרש ואזיל: דון מינה ומינה. לכל דבריה נלמוד ממנה מאחר שעיקרו של דבר למדתי מחבירו אף לכל דבריה נלמוד ממנה. וכן אם באת ללמוד אם אמו מאם אמה לאיסורא לריך אתה ללמוד הימנה אף לשריפה שתהא בשריפה: בין למאן דאמר דאמרינן דון מינה ואוקי באסרה. דון עיקר הדבר ללמדו מחבירו אבל לשאר דבריו שאתה מולא דינו מפורש בו ואתה יכול ללמוד מיניה וביה דבר מדבר ואינך לריך ללמד מחבירו העמידנו במקומו ואל תשווהו לחבירו. וכאן נמי למוד אם אמו מאם אמה לאיסורא דלא כמיבא בה בהדיא אבל לענין מיתה תעמידנה במקומה למילף שאר דידיה מיניה וביה דבר מדבר ולמוד אף אם אמו בסקילה מאמו שהיא בסקילה דהא גבי דידה נמי אם אמה כאמה שויא לשריפה: ולא אפיא. כדמפרט ואזיל: מה היא בשריפה אף הוא בשריפה. כלומר מה שאר אשתו אם אמה בשריפה היא אף הוא שאר שלו אם אמו בשריפה: איכא למיפרך. בתחלת הדין דילפת מיניה לאיסורא: מה להיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אם אמה שכן החמיר הכתוב על אמה לשריפה ואשכחן בה לד חמור: ו**עוד אמו בסקילה.** שהיא קלה אם אמו תהא בשריפה חמורה בתמיהה: **ועוד.** כיון דאית לן למידן מינה ומינה מאי חזית דדיינת הכי דון הכי מה היא לא חלקת בה בין אמה לאם אמה אף הוא לא תחלוק וכו' הלכך לא אסיא לשריפה וכיון דלא מצית למילף מינה ומינה אף תחילת הדין לאיסורא לא תלמוד. ולמאן דאמר נמי סקילה חמורה וליתנהו תרתי פירכי קמאי מיהו משום האי קושיא בתרייתא לא נדונם זה מזה: אילא למיפרך. על תחילת הדין דקא ילפת לה לאיסורא אם אמו מאם אמה: